

„... bármi is legyen az a forrás, amit a diákjai rendelkezésére bocsát – könyv, munkaterület, egy új eszköz, egy ipari munkafolyamat megtekintésének a lehetősége, a saját kutatásaira alapozott előadás, egy kép, egy diagram, egy térkép vagy akár a saját érzelmi reakciói –, mindezekről azt érezheti (és reményei szerint a diákok is osztoznak ebben az érzésében), hogy ezek *ajánlatok*, amelyeket a diákok felhasználhatnak, ha hasznosnak tartják. Nem tekinti mindezeket receptnek, parancsnak, kényszernek vagy elvárásnak. Saját magát – és mindazt a sok más forrást, amit eddigi életében megismert – felajánlja a diákoknak, hogy szabadon használják, ha akarják.

[...]

Ebből nyilvánvalóan következik, hogy a tanár végső soron a diákokban élő önmegvalósítási tendenciára támaszkodik. Arra a hipotézisre épít, amely szerint az olyan diák, aki valódi kontaktusban van életszerű problémákkal, tanulásra vágyik, növekedni akar, meg akarja ismerni az igazságot, el akar sajátítani hasznos készségeket, alkotni akar. A saját funkcióját abban látja, hogy olyan személyes kapcsolatot létesítsen a diákokkal, olyan légkört alakítson ki az osztályban, hogy ezek a természetes tendenciák valósággá válhassanak.”

Carl R. Rogers: *Valakivé válni. A személyiség születése.*
Edge 2000, Budapest, 2003. 360–361. o.

